

NGƯỜI VIỆT QUỐC GIA NGHĨ GÌ VỀ VỤ LÝ TÔNG CHỐNG ĐÀM VĨNH HÙNG ?

Lê Duy San

Sau 20 năm, kể từ năm 1954 tới năm 1975, với sự trợ giúp tối đa của khối Cộng Sản mà đại diện là 2 đại cường Liên Xô và Trung Cộng, bọn Cộng Sản Hà Nội đã chiếm được miền Nam và trương được lá cờ máu trên dinh Độc Lập, thủ đô của Cộng Hoà Việt Nam. Kể từ đó, bọn Việt Cộng lúc nào miệng cũng luôn luôn huyênh hoang nào là **đã đánh cho Mỹ cút, nguy nhào nào là kẻ thù nào cũng đánh thắng, nhiệm vụ nào cũng vượt qua**. Vậy mà sau 35 năm chiếm được miền Nam, 20 năm làm đầy tớ cho Tàu và lậy lục Mỹ để được bỏ cấm vận và có được bang giao với Mỹ, bọn Việt Cộng Hà Nội vẫn chưa treo nổi được lá cờ máu của chúng ngoài phạm vi của toà đại sứ và toà lãnh sự của chúng. Không những thế, mỗi lần bọn chúng công du ra ngoại quốc, đi tới đâu có người Việt Quốc Gia, đều phải phải trốn lui, trốn lủi và phải chịu nhục nhã cúi mặt đi bằng cửa hậu.

Trước sự nhục nhã ê trề này, ngày 26/3/2004, bọn chúng đã phải ban hành nghị quyết 36 để tìm cách dụ dỗ những thành phần trao đảo, ham danh, háms lợi và ra lệnh cho bọn Việt Cộng nằm vùng phải tìm cách xâm nhập để lũng loạn và đánh phá các hội đoàn quốc gia. Trong những biện pháp mà chúng đề ra, có hai biện pháp quan trọng là Hoà Hợp Hoà Giải và Giao Lưu Văn Hoá.

Thực ra bọn Việt Cộng không bao giờ chúng thực tâm muốn Hoà Hợp, Hoà Giải vì bọn chúng đang ăn trên ngồi trốc, đang nắm độc quyền quản trị đất nước, chúng cần gì phải hoà hợp, hoà giải với ai? Chẳng qua đây chỉ là một phương thức để Hoá Giải những sự chống đối của những người Việt tỵ nạn Cộng Sản nhưng không có lập trường chống Cộng vững chắc, còn ham danh, háms lợi, cũng như những thành phần trí thức nhưng vô học còn mê muội vì danh lợi.

Biện pháp Hoà Hợp, Hoà Giải đã được bọn chúng đem ra áp dụng từ lâu. Từ năm 1945-1946, chúng cũng đã đem ra áp dụng để thành lập chính phủ Liên Hiệp. Rồi năm 1974-1975, chúng cũng đem ra để dụ dỗ những người quốc gia nhẹ dạ. Năm 1990-1991 chúng cũng đưa ra và cho đến bây giờ chúng cũng vẫn đưa ra. Tóm lại, bất cứ lúc nào chúng muốn hóa giải việc gì, là chúng lại đem chiêu bài Hoà Hợp, Hoà Giải ra kêu gọi. Chúng biết lòng căm thù của người Việt Hải Ngoại mỗi ngày một giảm đi theo thời gian. Vì vậy chiêu bài Hoà Hợp, Hoà Giải của chúng lúc nào đem ra áp dụng cũng vẫn có giá trị. Tuy nhiên, biện pháp này chúng chỉ chiêu dụ được một số ít người ham danh, háms lợi nghe theo lời dụ dỗ của chúng để về nước làm ăn mà thôi, không giúp được gì cho chúng trong việc chiêu dụ những người Việt Hải Ngoại tại chỗ để chúng có thể tự do lui tới những khu người Việt buôn bán hay tại những trường Đại Học có nhiều sinh viên Việt Nam theo học. Nhất là việc treo cờ máu của bọn chúng tại các trường đại học, luôn luôn bị các anh em sinh viên con các của người Việt tỵ nạn Cộng Sản phối hợp cùng các tổ chức Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn tranh đấu để dẹp bỏ. Vì thế bọn Việt Cộng rất tức tối và đã phải phát động mạnh biện pháp thứ 2 là Chính Sách Giao Lưu Văn Hoá để mong sớm hoá giải được dần dần sự chống đối của người Việt Hải Ngoại để tiến tới thế chủ động.

Người Việt Hải Ngoại Tỵ Nạn Cộng Sản là những người bỏ nước ra đi. Xa quê hương nên nhớ nhà, nhớ quê hương. Càng xa lâu, càng nhớ nhiều. Lợi dụng nhược điểm này, chúng tung ra hải

ngoại các sách báo, băng nhạc và phim ảnh gọi là Giao Lưu Văn Hóa. Lúc đầu, chúng còn đưa ra những phim ảnh có mục đích tuyên truyền tuy rất nhẹ nhàng. nhưng cũng không được đồng bào Hải Ngoại hưởng ứng mà trái lại, còn chống đối kịch liệt. Sau chúng chỉ dám đưa ra những phim ảnh vô thưởng, vô phạt, không những hoàn toàn có tinh cách giải trí, mà nhiều khi còn cố ý để cho chỉ trích chính quyền, dĩ nhiên chỉ về vấn đề tham nhũng, một vấn đề không thể dấu diếm được để không những tỏ ra ta đây (chính quyền Cộng Sản) cũng có tự do, dân chủ để lừa gạt những người Việt Hải Ngoại nhẹ dạ, dễ tin, mà còn để cho dân chúng trong nước được xả những cơn giận dữ, oán hờn vì bị cướp nhà, cướp đất.

Thực ra có bao giờ chúng chịu Giao Lưu Văn Hóa với người Việt Hải Ngoại? Thử hỏi đã có cuốn sách nào nói về tự do, dân chủ, nói về nhân quyền của người ngoại quốc được chúng cho lưu hành chưa, chứ đừng nói tới của người Việt Hải Ngoại. Ngay người trong nước, chỉ cần dịch một tài liệu của ngoại quốc về vấn đề tự do, dân chủ hay nhân quyền rồi đăng trên diễn đàn điện tử cũng bị coi là phản động và cho đi tù như chúng ta đã thấy trường hợp của Luật Sư Lê Thị Công Nhân, Luật Sư Lê Công Định, Lê Thăng Long, Trần Huỳnh Duy Thức, Nguyễn Tiến Trung v.v...

Lúc đầu, chúng gửi những đoàn văn công như Múa Rối, Duyên Dáng VN, Triển Lãm sản phẩm v.v... nhưng bị cộng đồng người Việt Hải Ngoại Ty Nạn CS chống đối mãnh liệt. Sau chúng cho những ca sĩ tự do (không phải là người của đảng) hoặc ca sĩ của đảng nhưng được dấu kín, đi lưu diễn kiếm tiền. Thấy không có sự chống đối lắm và để tỏ ra là có giao lưu hai chiều và cũng để đẩy mạnh kế hoạch Văn Hoá Vận của bọn chúng tại hải ngoại, chúng cho một số ca sĩ hải ngoại đã thân phục chúng được về nước để trình diễn những bản nhạc tiền chiến hoặc một số những bản nhạc tình của miền Nam trong thời chiến nhất là nhạc của Trịnh Công Sơn .

Thấy ca sĩ nào từ trong nước ra hải ngoại được đồng bào hải ngoại ái mộ, chúng tuyên dương, cho vào đảng và phong cho là nghệ sĩ nhân dân và có khi cả chức vụ. Ngoài ra chúng còn xấp đặt cho cả một lịch trình lưu diễn khắp thế giới tại những nơi có nhiều đồng bào Việt Nam cư ngụ. Đó là trường hợp của ca sĩ Đàm Vĩnh Hưng.

Đàm Vĩnh Hưng tên thật là Huỳnh Minh Hưng, sinh năm 1971, làm nghề hớt tóc dạo. Nhờ có giọng hát thiên phú đã trở thành ca sĩ nổi tiếng. Năm 1995, Hưng được kết nạp vào đoàn Thanh Niên Cộng Sản và trở thành đảng viên vào năm 2000. Sau khi ra ngoại quốc trình diễn một thời gian và được một số người Việt ái mộ. Biết có thể dùng tên này để xâm nhập vào Cộng Đồng người Việt Ty Nạn Cộng Sản theo nghị quyết 36 của Việt Cộng, Việt Cộng đã tuyên dương y và cho y làm Chủ Tịch Hội Nghệ Sĩ Nhân Dân kiêm Ủy Viên Đại Biểu của Hiệp Hội Thanh Niên của thành phố HCM nhiệm kỳ 2010-2015 trong vai trò đại diện cho lực lượng Văn Nghệ Sĩ Trẻ mà Chủ Tịch là tên Đại Tá VC Bùi Tá Hoàng Vũ, Phó Bí Thư Thành Ủy đảng CSVN.

Với nhiều thành tích ca ngợi “Bác” và đảng, tên Văn Công Việt Cộng Đàm Vĩnh Hưng đã được bọn Việt Cộng xấp đặt cho cả một lịch trình trình diễn từ Texas, Atlanta qua Washington State tới California rồi sang Úc Châu. Đi tới đâu Văn Nô Đàm Vĩnh Hưng cũng bị đồng bào chống đối kịch liệt, có show phải bị hủy bỏ, có show cố đám ăn sô như ở Dallas, Texas, rạp có sức chứa tới năm sáu ngàn người, nhưng chỉ có khoảng năm sáu trăm người tham dự mà hầu hết là du sinh hoặc người được vé mời, chỉ khoảng 1/3 là bỏ tiền mua. Vậy mà bọn bầu show vẫn tiếp tục, thử hỏi nếu bọn chúng không được bọn Việt Cộng Hà Nội đứng đằng sau tài trợ thì tiền đâu bọn chúng chịu cho thâu ?

Ngày 18/7/2010 bọn chúng tới San Jose, CA để tiếp tục trình diễn. Lần này bọn chúng không dám thuê chỗ lớn, mà chỉ dám thuê phòng nhỏ, sức chứa không tới 1,000 người của Santa Chara Convention Center. Vậy mà cũng chỉ có khoảng 3, 4 trăm người vào tham dự mà phần lớn là du sinh và người nhận được vé mời. Nhưng không may cho bọn chúng, lần này anh hùng Lý Tổng đã xuất hiện và sau khi tặng hoa cho Đàm Vĩnh Hưng, anh đã cảnh cáo y bằng cách xịt hơi cay vào mặt y làm y khóc như thể “Bác Hồ” yêu quý của y bị chết lần nữa và làm chương trình phải gián đoạn gần nửa tiếng đồng hồ.

Ở đây, chúng ta không cần mất thì giờ để bàn tới những lời nói của bọn Việt Cộng Hà Nội ở trong nước cũng như của bọn Việt Cộng nằm vùng cùng bè lũ tay sai ở hải ngoại. Chúng ta chỉ bàn tới những lời bình luận của người Việt Quốc Gia ty nạn Cộng Sản xem họ nghĩ gì về hành động của anh Lý Tổng.

Một số người cho rằng anh Lý Tổng đã dùng hơi cay để xịt vào mặt tên ca sĩ Việt Cộng con Đàm Vĩnh Hưng là hạ sách vì hành động của anh Lý Tổng không khác gì đem chén (bát) kiêu chọi với chén (bát) sành. Hơn nữa, dù chỉ là xịt hơi cay, cũng là một hành động phạm pháp. Một số nhỏ khác với lối suy luận ấu trĩ, còn nặng lời hơn, cho rằng hành động của Lý Tổng là phi văn hoá Mỹ, là có hại cho Cộng Đồng Người Việt Hải Ngoại. Đại diện cho nhóm này, phải kể tới đại ký giả Đỗ Dũng của báo Người Việt ở Nam Cali và bà Nguyễn Thị Ngọc Oanh, ĐS.9 / CH.8 QGHC. Tuy nhiên **hiều người vẫn đồng ý với hành động của anh Lý Tổng và cho đó là một hành động anh hùng, vì anh không làm ai dám làm và anh không làm thế thì có thể làm gì khác để cảnh cáo tên Việt Cộng con này trong khi một số người vô ý thức vẫn cúi đầu, che mặt vào coi anh ta trình diễn?** Chẳng lẽ cứ để cho Cộng Nô Đàm Vĩnh Hưng và bọn Việt Cộng nằm vùng và tay sai đi hết nơi này đến nơi khác trình diễn để rồi dần dần đem cả đoàn văn công sang trình diễn ? Bởi vậy chúng ta có thể nói hành động của anh Lý Tổng không phải chỉ là xịt vào mặt tên văn công Việt Cộng Đàm Vĩnh Hưng mà còn xịt cả vào mặt bọn Việt Cộng và bè lũ tay sai của chúng là lũ bầu show của tên Cộng con Đàm Vĩnh Hưng.

Chúng ta phải hiểu rằng trong nước, bọn Việt Cộng đang áp dụng chính sách hủ hóa cả một dân tộc để không còn chú ý gì tới tiền đồ của quốc gia, dân tộc mà chỉ biết làm sao kiếm được tiền để ăn chơi, phè phỡn. Thanh niên nếu không có việc làm khá thì sẵn sàng đi buôn lậu , hay làm những chuyện bất hợp pháp để có tiền ăn chơi, đàn điếm. Thanh nữ cũng vậy, không có tiền ăn chơi, trưng diện thì cũng sẵn sàng làm gái bao, gái điếm hay làm vợ bé cho mấy cán bộ Vitê Cộng cao cấp lắm tiền, nhiều bạc. Chính sách này đã thành công ở trong nước và nay chúng cũng muốn đem chính sách này ra hải ngoại để áp dụng. Nếu người Việt hải ngoại chúng ta không quyết tâm tẩy chay, một ngày nào đó cờ mẩu sẽ tung bay ngay tại những trung tâm thương mại của người Việt Ty Nạn Cộng Sản.

Trở lại hành động của Lý Tổng, chúng ta thấy hành động của anh tuy không hợp pháp nhưng hành động đó không phải là một hành động có ý gây tác hại về thể xác hay tái sản của văn công Đàm Vĩnh Hưng để cấu thành một tội về hình sự. Hành động của anh là một hành động để biểu lộ một thái độ chống đối một văn công Việt Cộng cố tình trình, diễn mặc dù bị người Việt Hải Ngoại phản đối và đả đảo, để khiêu khích tinh thần chống Cộng của tất cả những người Việt ty nạn Cộng Sản tại Hoa Kỳ và trên thế giới. Vì thế hành động của anh Lý Tổng có tính cách chính trị hơn là tính cách hình sự và nhờ hành động của anh, tinh thần chống Việt Cộng và bè lũ tay sai đã bộc phát trở lại như chúng ta đã thấy rõ trong cuộc biểu tình của đồng bào ty nạn tại miền Nam Cali

ngày 24/7/2010 đã lên tới 5 ngàn người tham dự trong khi ở Bắc Cali vào ngày 18/7/2010 chỉ có vào khoảng vài trăm người tham dự.

Hiện nay Anh Lý Tổng đã nhờ tới 3 luật sư để biện hộ là Luật Sư Nguyễn Tâm, Micheal Lưu và Đỗ Văn Quang Minh. Anh Lý Tổng không phải là người không hiểu luật pháp và không biết rõ khả năng của 3 luật sư mà anh đã nhờ bào chữa cho anh. Hành vi phạm pháp của anh Lý Tổng không có gì là trầm trọng mà cần phải có một Luật Sư Hoa Kỳ tài ba chuyên về hình sự để bào chữa. Luật Sư Nguyễn Tâm tuy không phải là một luật sư chuyên trách về hình sự nhưng ông là người luôn luôn có mặt trong những sinh hoạt cộng đồng có tính cách chính trị nên ông là người hơn ai hết hiểu rõ Lý Tổng cũng như hành động của anh. Ông cũng là người rất hùng biện. Chúng ta tin rằng với sự cố vấn của hai luật sư Đỗ Văn Quang Minh, một người du học từ nhỏ tại Hoa Kỳ và luật sư Micheal Lưu đã hành nghề trên 20 năm, sẽ đem lại kết quả tốt đẹp cho anh Lý Tổng.

Bồn phận của chúng ta, những người Việt Ty Nạn Cộng Sản, lúc này là phải phát huy tinh thần Lý Tổng, quyết tâm chống lại mọi sự xâm nhập của bọn Việt Cộng cũng như bọn tay sai. Chúng ta phải vạch mặt chỉ tên những kẻ vô ý thức, có những hành vi cũng như lời nói có lợi cho Việt Cộng hoặc làm giảm uy tín cũng như xuyên tạc việc là chính nghĩa của Lý Tổng.